

Съ излагане главнитѣ поминъци на даденъ край, за повдигането на които се призовава личния и държавенъ починъ за поддръжка и насока, не се изчерпватъ всички източници на неговото ступанствуване. Съ огледъ на единицитѣ у насъ все още има поле за работа, въ което, ако не сме способни да оригиналничимъ, то поне нека подражаваме на по-напредналитѣ отъ насъ страни. Не само успоредно съ откритията на науката, която въ България е доволно назадъ, но по силата на усилния у насъ животъ, нашото стопанство трѣбва да върви рамо до рамо съ него. Ний вече заживѣхме „по европейски“, а стопанството ни остана съвсемъ назадъ отъ европейското. По-голѣмата частъ отъ туй, което употребяваме, се носи отъ вънъ и оботатява не насъ, а чужденцитѣ.

Частниятъ починъ се поддържа отъ неустойно законодателство, което се мѣни наедно съ властващитѣ партии, или се прилага по партизански. По тая причина и чужденцитѣ не рискуватъ да внесатъ капиталитѣ си тукъ, като икономични инъекции за развоя ни, както стана съ английскитѣ капитали въ Германия, съ френскитѣ въ Русия, съ австро-германскитѣ въ Ромъния и т. н. Бюджета на държавата ни расте ежегодно и то съ скокове напредъ, а приходитѣ ѝ не се увеличаватъ, или ако да, тѣ не се уравновесяватъ съ разходитѣ, а се наваксватъ съ претрупани данъци и окастряне частъ отъ службитѣ на държавния ни механизъмъ.

Остава да видимъ нѣкои отъ второстепеннитѣ сегашни поминъци на Сливенъ, на първо мѣсто неговото *скотовѣдство*, *горско дѣло* и т. н.

Скотовѣдството у селянитѣ не е специално занятие: волове и коне тѣ развъждатъ до толкова, до колкото имъ сж потрѣбни като земеделци. На панаиритѣ винаги се чувствува недостигъ отъ добитѣкъ, а особно на коне. Нашитѣ коне сж сѣнки на коне. Подобриенето имъ се спъва отъ впрѣгането имъ въ рала, тежки товари и коля, па и отъ лошата имъ употреба. Ний гледаме на товарния си добитѣкъ, действително като на „добитѣкъ“. Ако единъ англиеъ види, какъ ний трепимъ добитѣка си, често пжти за да изкараме гнѣва си отъ него, нему ще припадне. Добитѣка на западъ (волове, крави и т. н.) се въди само за месо и млѣко, а у насъ той се коли само когато стопанина му го изтощи, повреди и отнеме последнитѣ му сили за животъ. Поне за сега, нашия селянинъ трѣбва да отдѣля частъ отъ добитѣка си за разплодъ, а останалата частъ да употребя въ работа, догдето машинитѣ окончателно замѣнятъ дѣбитѣка.

Овцевѣдството е малко по-иначе поставено. При добри години млѣкото се прави на сирене и кашкавалъ съ добро тържище въ Турция и съ възможность да се изнася и на западъ за смѣтка на много тамошни съестни произведения, които